

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

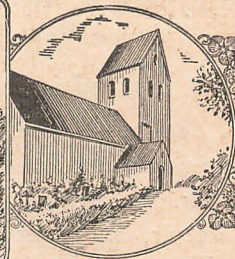
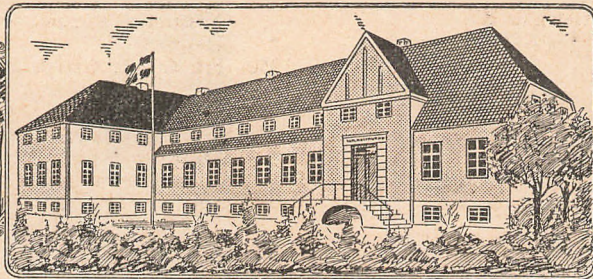
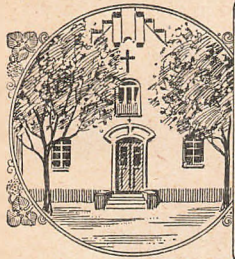
Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

FRA NR. NISSUM HØJSKOLE

Januar 1952

„Bed og arbejd.“

44. årgang nr. 1

Ejnar Fabricius Hansen

36/37

døde på Kalundborg sygehus d. 16. december 1951 af en sygdom, som lægerne står magtesløse overfor.

Ejnar blev begravet her på Nr. Nissum kirkegård d. 20. december. Det var underligt og vemodigt at skulle tage afsked med sin bror så tidligt; men det er en stor og rig trøst for os at vide, at han gik frelst hjem.

Selv om han led meget, kunne han alligevel skrive i det sidste brev, vi fik fra ham: »Jeg må ikke klage; Herren er mig nær, og jeg kan hvile i hans fuldbragte frelse på Golgatha. I må ikke beklage mig, jeg hviler i Jesu stærke frelserarme, og det er mig nok.« Det sidste han sagde til sygeplejersken var, at han var glad for at komme hjem til sin frelser.

Vi var kaldt hjem til Ejnars dødsleje

d. 14. oktober og havde nogle uforglemmelige dage sammen med ham og hans kære. Nr. Nissum, 5. januar 1951

J. Fabricius Hansen 31/32

Vi, der gik sammen i vinteren 36/37, husker tydeligt vor sjællænder, Ejnar Fabricius. Han var meget stilfærdig, beskedent og korrekt. Allerede dengang kunne man let få indtryk af, at han ikke var så stærk og rask som de fleste unge i hans alder.

Ejnar blev gift med Else Andersen (37) og overtog forældrenes landejendom i Mullerup ved Slagelse. De sidste år har det gået ned ad bakke med helbredet, og nu har døden sagt sit ubønhørlige stop. Eller skal vi sige, som vi har lov til at sige det, og som det blev sagt ved hans bære: »Gud har hentet sit trætte barn hjem.«

Vi, der »endnu« har livets gave, vil tage meddelelsen om Ejnars død som en påmindelse om at være rede, og vi vil sende Else og de tre børn vor kærligste hilsen.

Der er nok også nogle fra 1937, der vil

tænke på Else: bede for hende og skrive til hende.

Vor skole sender hermed Else sin hilsen: Bed og arbejd! Bøn giver fred, og arbejde er hvile for tankerne. A. Kr.

En rigtig stor TAK

til de langt flere, end vi havde ventet, der i år glædede os med en hilsen til jul eller nytår. En særlig tak for løfter om forbøn i det år, der nu er begyndt.

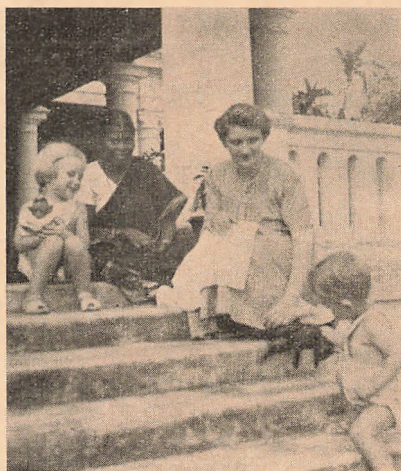
Flere spurgte om lidt nærmere vedrørende min indlæggelse på sygehuset: Sygehusopholdet begynder d. 19. jan. Lægerne siger, at jeg skal regne med ca. 3 uger på sygehus og derefter 2 måneders rekreation. Den forventede operation skal foretages på Militærhospitalet (en afdeling af Rigshospitalet). Der er stor sandsynlighed for, at jeg nogle dage efter operationen bliver flyttet til et andet sygehus.

Vi har haft en god jul her i Munke-Bjærgby skole, en stille hjemmets jul. Da vi samledes om juletræet blev det kendte vers: O, kom til alle, du højtidens drot, til en levende bøn for mig. Sådan kan det gå, at der bliver et ord eller et vers, man ligesom kommer til at holde jul med, og i år gik det således, at det blev et bibelord, som blev mit nytårsord, et gammel kendt ord fik nyt liv. Det var Johs. Ev. kap. 14, v. 1-3.

I skulle for resten tage og læse Johs. Evg., kapitlerne 13-17, igennem engang med det første. I Jesu sidste tale til sine venner og i hans forbøn, vil I finde meget at tænke over og meget, der kan bære for den, der tror, eller gerne vil tro, både i liv og i død.

En hjertelig hilsen til NNH og E's medarbejderstab og vennekreds fra
familien Kaag.

Brev fra missionær Bitsch

Saron Tiruvannamalai
North Arcot Dt. South India
22. novbr. 1951

Det er nu regntid, og det er virkelig begyndt at regne. Vi har ellers ikke set meget til regn siden novbr. 1946, så det er ikke mærkeligt, at jorden er blevet tørstig. Vandstanden i vor brønd er 5-6 m lavere end da, så vi har to gange måttet grave og foretage sprængninger i den for at nå ned til vandet. Men i år håber vi stadig på at få regn nok til at fylde den. De mest skeptiske siger dog, at dertil kræves 3 gode regntider. Da jeg i 1946 var med vor skoles ældste klasse på en udflugt til ruinerne af et berømt fort, der ligger i klipperne en snes km borte, havde vi fra fortets klippetop en udsigt, som var det de 1000 søers land. Da var alle brønde og opsamlings søer fyldt til randen - Det ville være skønt at opnå det syn igen i år.

Der er allerede mange mennesker, der er rejst bort fra deres landsbyer til de store fabriksbyer Madras og Bangalore for om muligt der at finde et arbejde. Når landsbyjorden ligger tør hen som en ørken, kan

det jo ikke nytte at blive. I flere af vore missions-landsbyskoler er børnetallet ved udvandringen faldet til omtrent det halve, så at mange lærere har måttet afskediges, fordi der ikke var børn nok.

Ellers er Indien i og for sig ikke rustet til at tage en regntid. De fleste hustage kan ikke modstå de tunge regnskyl. Kø- rer man i rutebil, sjasker det ned gennem taget, og selv på jernbanen kan man finde vogne, der er så utætte, at ingen kan sidde i dem. Mennesker ser også forpjuskede ud, som de kommer barbenede og med et stykke tøj over hovedet. Solen, der er den store bakteriedræber, går bag skyerne, og det er ikke skønne ting, der løber i rende- stenene, hvor børnene leger. Brøndene bli- ver let inficerede, og der følger ofte epide- mier med regnen. Men regn kan landet alligevel ikke undvære. Jeg ville tro, at man ved tilstrækkelig brøndboring og ved udbygning af kanalvandingssystemet kun- ne skaffe vand til markerne også i de år, hvor regnen svigter, men det vil kræve så meget af kapital og initiativ og samarbejde, at det gør prospekterne til fremtidsdrøm- me. For et års tid siden udtalte både In- diens præsident og førsteministre sig gang på gang om, at fra og med 1951 skulle Indien være selvforsynende med fødevarer, og man ville ikke tillade indførsel af korn. Det skulle nok kunne lade sig gøre for In- dien at nå dertil, når man ser på dets uud- nyttede muligheder, men at det skulle ske i 1951, vidste alle, at det var umuligt. Dertil kræves en lang række af reformer indenfor landbrug og vandingssystem og elektricitetsfremstilling. — Men måske de kloge mænd har set på verdenssituationen og ment, at i løbet af kort tid ville en ny krig afskære landet fra tilførsler, hvad en- ten landet var forberedt på en sådan situa-

tion eller ikke, så det var derfor, at de fremkom med dette selvforsyningspro- gram, der lød så tåbeligt, og som da også for øjeblikket er forstummet. (Fortsættes).

Hjemme fra skolen

Da flokken kom hjem fra den store ud- flugt, viste kalenderen den 11. december, så vi måtte straks i gang med forberedel- serne til julefesten.

Når det går, som det skal på en skole, så går det, som en så pænt sagde: »Fra herlighed og til herlighed«. Desværre må vi for sandhedens skyld tilføje, at det ikke altid i alle stykker går helt, som det skulle. Både eleverne og vi andre har vore fejl og skavanker.

Men vor »julefest« fik nu et usædvan- ligt fornøjeligt forløb. Og dette, at vi ler hjerteligt i fællesskab, er også med til at knytte os sammen. Den rigtige julefest havde vi lørdag den 22. om aftenen, og den forløb på helt normal vis: smukt og festligt.

Om eftermiddagen havde eleverne lej- lighed til at udfolde sig, og I kan tro, der var løjer i gymnastiksalen. Især var der et optrin, som jeg vist aldrig glemmer. To lurvede vagabonder (en fynbo og en vest- jyde) vågnede en morgenstund i et anlæg, hvor de havde haft nattekvarter på et par bænke. De drev lidt rundt, fandt en for- højning og blev så enige om at stille sig an som statue. De besteg forhøjningen og stillede sig umaadeligt fornemt an. — De mindede næsten om gamle romerske felt- herrer i triumftog. De var meget heldige — i begyndelsen! Der kom således en pæn herre og anbragte en stor madpakke og en øl på forhøjningen, hvorefter han satte sig til at læse — med ryggen til statuen,

da han øjensynlig var af den mening, at det var lidt for tidligt at spise frokost. Men nu kom der liv i statuen. Først spillede øjnene. En glubende madlyst blev synlig. Statuen bøjede sig stille, og med lynende hast fortæredes smørrebrød, og flasken vandrede fra mund til mund. Man skulle ikke tro, de havde fået mad i flere dage. Og I kan tro, at jyden var hurtig — men fynboen nåede vist alligevel at fortære de tre fjerdedele, så han burde næsten have præmie for masseekspedition på kort tid. Pænere kan det vist ikke siges. Den pæne herre blev meget ubehageligt overrasket, da han lidt senere ville til at spise og kun fandt papir og en tom flaske; men hvem kunne mistænke en statue. Og trods det dårlige tøj strålede statuen af selvtilfredshed og overmod.

Men, — så lidt senere kom der en opsynsmand. Han var antagelig ny i tjenesten og meget samvittighedsfuld. Han bemærkede, at den stolte statue var meget snavset — især hovederne, og så tog han fat. En stor kost blev stukket i en spand vand, og så kan I tro, at statuen fik en ordentlig omgang. Og som han skyllede efter. Til sidst, da hver fik en halv spand vand i åsynet, og fynboen endda broderparten, da gik de stolte træk sig en tur, og de før så veltilfredse ansigter udtrykte nu den mest sammenbidte elendighed, da blev der leet i gymnastiksalen! Tårerne løb os ned ad kinderne, da tæppet gik ned. Der var mange andre fornøjelige optrin, og elevavisen »Krabasken« er også meget fornøjelig. Det må siges, at det, der især præger dette hold, er et sjældent godt humør.

Det bedste er, at der også kan være alvor og stilhed over flokken. Vi håber, at det må blive ikke alene en glad vinter,

men også en lærerig — og især en velsignet vinter.

Her beder vi daglig for vore tidligere elever. I husker vel også at bede for skolen, også for flokken i vinter, at den må opleve det bedste: en sund og sand vækelse.

Vi er nu på 31 elever. 14 højskoleelever og 17 efterskoleelever.

Sommerskolen tegner stadig som den plejer ved samme tid de tidligere år. — Har du fornylig anbefalet skolen?

Af en Københavnsfarers dagbog

Fredag 7/12 1951.

Det er tidlig morgen. Unge mennesker myldrer ud fra NNH for at fylde den ventende »Turistfart«. Morgensøvnigheden spores kun få steder, selv om tidspunktet ligger et godt stykke forud for den sædvanlige stikkebeneneudaf-sengentid. Det er ikke nogen almindelig morgen. Nå, man sætter sig til rette, forvisser sig om, at man har husket at medbringe alt, hvad man skal bruge på den forestående tur. — Bilen starter, man vinker farvel til dem, som frysende står tilbage, og NNH og E's elever er på vej med intet mindre end København og Sverige som mål. Intet under, at humøret er højt.

Det var situationen i morges. Nu er vi på vandrerhjemmet i København og strækker os i køjerne efter den første dags strabadser. — På vejen til København nåede vi at få et glimt af Jellingehøjene og Jellingestenen, Danmarks dåbsattest. I Fredericia hilste vi på »Landsoldaten« og var et vend over voldene. Næste station var Odense, hvor Sct. Knuds kirke og H. C. Andersens hus gav os hver sine smukke

indtryk. Resten af turen herover forløb, uden at der skete noget nævneværdigt.

I morgen vil Sverige sikkert få æren af vort besøg.

Lørdag.

Vi startede i morges i regnfuldt vejr i den hensigt at få det bedst mulige ud af turen til Frederiksborg og Sverige trods regnvejret. På vejen ud af København fik vi et godt indtryk af, hvilken vældig udstrækning byen med sine forstæder har. Frederiksborg slot med sine mange minder interesserede os alle stærkt, og tiden gik hurtigt her. Men vi måtte fortsætte. — Vi kørte til Helsingør, hvor det store skulle foregå, vi skulle til udlandet, de fleste af os for første gang. Straks vi satte foden på svensk jord i Hälsingborg, gik vi på jagt efter sådanne herligheder som svedsker, ris og bananer, mens vi samtidig søgte at undgå at lave store bommerter i den fremmedartede venstrekørende trafik. Vi havde held i begge stykker, en enkelt endda så stort held, at han senere åbnede en detailhandel i bananer. — Men Kullen var vort mål. Vi nåede den ved tre-tiden. Da vi kørte derop, gik bilen i laveste gear, og dog blev der udkastet en formodning om, at vi måtte skubbe bag paa for at få den op, så stejlt var der. Det kan ikke nægtes, at drengesindet kom op i de fleste, da vi løb ud på de yderste klipper, hvor skumsprøjtet stod os om ørene. Det var en herlig, storslået natur for os, sletlandets sønner, at besøge. — På turen tilbage over sundet vippede færgen en smule, så vi fik et par småskvat ind i forstavnene, men mere skete der ikke, til stor sorg for de eventyrlystne, som ønskede en rigtig vippetur. — Vi kom trætte hjem — en god dags oplevelser rigere.

Søndag.

I dag var vi et smut på Langelinje og i Grundtvigskirken, før vi tog til guds-tjeneste i Vor Frue kirke. Det var en sær-præget oplevelse for os at være i de to kirker. Selvfølgelig så vi garden trække op med fuld musik kl. 12,00. I eftermid-dags var hovedbegivenheden vort besøg i Det kgl. Teater. Både i formiddags og eftermiddags fik vi stof til eftertanke. — I aften måtte vi have lidt lettere kost. Vi gik derfor til håndboldkamp i Idrætshu-set og endelig hjem og på hovedet i seng for at få udhvilet til sidste dag i Køben-havn.

Mandag.

Vi begyndte med at overvære morgen-andagten i Vor Frue kirke, hele landets morgenandagt, der transmitteres i radioen. I dag har vi fået et indtryk af teknikkens vidundere, i formiddags i Kastrup luft-havn og i eftermiddags på Berlingske Ti-dendes store trykkeri. — I eftermiddags så vi et resultat af menneskers ondskab, men også et vidnesbyrd om, at der endnu findes næstekærlighed. Vi var nemlig i Ryvangen for at se gravene over friheds-kæmperne, de frihedskæmpere, som døde på grund af andres ondskab, men også på grund af, at de havde kærlighed til deres medmennesker.

Tirsdag.

Så gik det atter hjemad. På hjemvejen var vi i Roskilde domkirke og Sct. Bendts kirke i Ringsted for at se kongegravene. Se-nere var vi i Akademiøen i Sorø, hvor vi hilste ganske kort på fader Holberg. Under turen fra Odense og hjemover var det mørkt, så vi så intet. Men det gode humør, som har præget hele turen, for-nægtede sig ikke til trods for, at mange af

os var blevet temmelig trætte af alle oplevelserne. Sangen lød stadig og som af slutning på det hele »Dejlig er jorden . . .«. Vi var atter hjemme, glade for den gode tur, som Lindskov havde ledet så godt. Vi vil mindes turen, men er glade for at være hjemme igen. Øst—vest, hjemme bedst, eller som en anden sagde: Det bedste ved den dejlige tur var dog at komme hjem til den gode modtagelse.

. . . ham, der var med på turen.

Opiumsstemning eller...

Ja, der stod virkelig opiumsstemning! Med dette ord prøver et forlystelsesetablissement at lokke kunder til sig! Det skal nok give kasse!

Opium, den farlige bedøvelsesgift, som først i Asien og siden ud over hele verden har bragt tusinder af mennesker i redningsløst forfald. Vi husker fra børneskolens geografitimer skildringer af østens opiumshuler. Giften blev røget som tobak, og efter nogle drag glemte rygeren alle livets fortrædeligheder og slumrede ind. Glemme, glemme — drømme sig bort fra det svære og vanskelige liv. Men drømmene kostede. Giften svækkede og krævede snart et større forbrug. Opiumsrygeren blev et stakkels vrag, fysisk og åndeligt.

Efter sidste krig er brugen af narkotiske midler vokset uhyggeligt. Over hele verden søger politiet at bekæmpe denne ulovlige handel, og så ser man alligevel ordet »Opiumsstemning« brugt som reklame! — Hvorfor? Der forhandles eller nydes sikkert ikke opium i den københavnske bar; men reklamen fortæller alligevel noget alvorligt om vores tid: Mennesket vil glemme, glemme og drømme sig bort fra virkeligheden.

Hvad er det, mennesker vil glemme? Er det de høje skatter, spændingen mellem øst og vest, faren for krig eller arbejdsløshed? Ja, alt dette tæller så afgjort med; men endnu stærkere er nok de mange vanskeligheder, ja, synder i den lille verden.

Livet har mistet sin mening, forskellen mellem ondt og godt er blevet udvisket. Ud af disse tragiske kendsgerninger vokser alle de andre ulykker. Ens egen person er tilværelsens midtpunkt, og dermed fremmes æresyge og selviskhed. Når de andre ikke tager hensyn, bliver der ballade. Sådan på arbejdspladsen, sådan i hjemmene. Hovmod veksler med krænkelse, held med skuffelse; alt dette slider på nerver og kræfter.

Åh, bare glemme og drømme. Det går nok bedre i morgen.

Ja, sådan er virkeligheden. Mange af vore tidligere elever kender det forhåbentlig ikke så grelt; men det findes jo, i by og på land, i troende og ikke troende kredse.

Og hvad har så vi at sige? Vi — som selv står midt i kampen — har fået nogle ord at give videre. I dem har vi selv fundet hjælp, og nu lige efter årsskiftet, hvor vel nok en og anden har gjort også åndelig status, da kan det måske være til hjælp at række disse ord videre.

Jesus sagde: »Enhver, der gør synd, er syndens træl. — — Hvis altså Sønnen får frigjort jer, skal I være virkelig frie.« — Det er jo netop det, vi trænger til, frihed! Og den kan fås i eje også i dag; men kun dette ene sted, hos Jesus Kristus.

Og Paulus vidner: »Hvis nogen er i Kristus, er han en ny skabning; det gamle er forbi, se, noget nyt er blevet til.«

»Åh, gid jeg kunde løbe fra det hele

og begynde forfra,« sådan ønsker vi så tit. Netop nu lyder det til os: »Det kan lade sig gøre; Gud står rede, blot vi vil møde ham i ydmyghed.

Her er den virkelige hjælp.

Vi trænger ikke til opiumsstemning, for verden er jo den samme, ja måske værre, når vi vågner i morgen,

Men alt kan alligevel blive nyt — helt nyt hos Jesus!

H. L. R.

Landselevforeningen i det forløbne år

Landselevforeningen har i det forløbne år taget initiativet til en række arrangementer for at skaffe højskoleforbindelser i nye kedse. Sidste sommer havde vi feriekursus på nogle højskoler, hvor næsten alle deltagerne var mennesker, som intet i forvejen kendte til højskolen. Disse 8 og 14 dages feriekursus er en ypperlig måde at få kontakt med højskolefremmede kredse, og vi beder alle agitere meget kraftigt blandt venner og bekendte for denne idé. Skriv til sekretariatet og bestil pjecer til uddeling. De vil foreligge ca. 1. marts.

Fabrikshøjskolerne er i fortsat stigende antal. I efteråret begyndte vi i Århus, Ålborg, Korsør, Slagelse og endnu et par steder.

Arbejdet i ungdomsklubberne vil vi meget gerne have fortsat og beder alle i København boende tidligere højskoleelever, som kunne tænke sig at gøre et socialt arbejde i storbyen og derved samtidig medvirke til at gøre højskolen kendt, henvende sig til sekretariatet. — Ideen er den, at højskolens unge blander sig med de unge fra klubben — ikke som ledere — men på ganske almen kammeratlig vis

deltager i klubbens arrangementer på lige fod med de øvrige medlemmer,

Aftenhøjskolen i Vartov, som også er startet ud fra det formål, at udbrede kendskab til højskolen, har fået stor tilslutning, der meldte sig ca. 200 deltagere.

I år vil vi forsøge, om der gennem ungdomsforeninger, gymnastikforeninger o. l. skulle være mulighed for at lave nogle arrangementer i lighed med fabriksaftenhøjskolerne — en slags »Højskole i sognet« — arrangeret af lokalboende tidligere højskoleelever, og vi ville være meget taknemmelige for gode ideer med hensyn til, hvordan et sådant arbejde kunne lægges an.

Det er meget glædeligt at kunne konstatere, at der blandt tidligere højskoleelever er en stadig stigende interesse for landselevforeningens arbejde. Vi har mærket det meget tydeligt i sekretariatet, hvor vi ofte får breve fra tidligere højskoleelever, der beder om praktiske oplysninger af denne eller hin art med hensyn til højskole, og vi håber, at der i den kommende tid vil blive knyttet endnu nærmere forbindelse mellem sekretariatet og de mange tidligere højskoleelever, som vil virke for højskoletankens videre udbredelse.

Venlig hilsen!

Højskolernes sekretariat, Vartov, København.

Erik Halvorsen.

HØJSKOLEPOST

Til lykke!

Søndag den 30. decbr. viedes i Vejrum kirke: Frk. Else Madsen (50) og slagteriarbejder Niels Jeppesen, Ejsing.

Vandremappernes besøg

»Brevduen« 31 d. 13, 12 51.

»Brevduen« 49, 50 d. 7/1 52.

Vore møder

27. januar. Rom (vinterlejr). L. R.
31. — Fabjerg. L. R.
31. — Timring. A. Kr.
2. februar. Dybe (vinterlejr). L. R.
5. — Asp. A. Kr.
11. — Ferring. L. R.
12. — Sevel. L. R.
13. — Idom. A. Kr.
17. — Skern. A. Kr.
19. — Stoholm (vinterlejr). L. R.
25. — Bækmarksbro. A. Kr.

Understøttelse til højskoleophold i sommeren 1952 kan søges endnu

3 måneders elever kan få fra 123 til 432 kr.

5 måneders elever kan få fra 195 til 685 kr.

Næsten alle kan få; men det er naturligvis ikke mange, der kan få de største beløb, 137 eller 142 kr. pr. måned.

Det er ikke sikkert, at understøttelsen er så stor til næste sommer.

Kolding højskolekreds

Møde på KFUM, Østergade 17, Lørdag den 9. februar kl. 20. Taler: Forstander E. Jensen, Børkop sygeplejehøjskole. Emne: Kan der drives højskole på et indre missionsk livssyn?

Hjertelig tak

til de mange, der glædede os med en hilsen til højtiden. Vi tager den store bunke som udtryk for, at skolen har mange venner.

Agnis og A. Kristensen.

Glædeligt nytår!

Vi på Breidablik vil gerne ønske alle bladets læsere et godt og velsignet nytår! Husk det gode ord, der står på solurets sokkel: »Mine tider er i din hånd«. Lad det stå fast og være vor fortrøstning i det nye år. Tak for de mange julebreve, de glædede os meget.

Hjertelig hilsen!

Chr. Rasmussen.

Jes, Gudrun og Hans Lindskov Rasmussen.

Havemand

En flink mand mellem 16 og 50 år, som har lyst til havearbejde, kan få plads på højskolen fra 1. april. Henvendelse snarest.

A. Kristensen.

Adresseforandringer

Sommerskolen

- 1951 Frk. Sidsel Christensen, Ø. Stokholm, Nr. Nissum — samme, »Skovgård«, Sandager, Dejbjerg.
1950 Frk. Stinne Carlsen, Prinsesse Charlottesgade 49¹, Københ. — samme, c/o farvehdl. V. Bjørn, Lille Tingvej, Aars.
Frk. Else Madsen, Sdr. Lundby, Vejrum, Struer — fru Else Jeppesen, Lægårdsvej 24, Holstebro.
Frk. C/F 50/51 Sørensen, Kvindeskolen, Hobro — Frk. Edel Sørensen, Hedegårds mark, Hallund, Brønderslev.
1949 Frk. Grethe Iversen, Tuborgvej 32, Hellestrup — samme, Refshalevej 50, Maribo.
Frk. Grethe Iversen, Tuborgvej 42, Hellestrup — samme, Refshalevej 50, Maribo.
1947 Frk. Elna Jeppesen, »Sølyst«, Sevel, Vinderup — fru Elna Lynderup, Egebjerg pr. Vinderup.
1943 Fru E. Harder Pedersen, Ringkøbingvej 61, Herning — samme, Jernbanegade 7¹, Ikast.
Fru Anna Skouborg Jensen, Enghavevej 12, Ry — samme, Rørbæk pr. Rørbæk.
1940 Sygepl. frk. Signe Kjær, Rosenfeldtsallé 20¹, Gentofte — samme, Durup st.
1938 Fru G. Jacobsen, Hedegårdsvej 6, Roskilde — samme, Lærkevej 41, Roskilde.

Vinterskolen

- 50/51 Edvin Stokholm, Paarup, Kibæk — samme, Hedegaard, Kibæk.
Kristian Østerby, Raugstrupgård, Agerskov — samme, Over Dubgård, Rom pr. Lemvig.
49/50 Ville Moeskjær Jensen, Ny Moeskjær, Nr. Lem, Lemvig — samme, Skovgård, Gudum, Vestj.
47/48 Gunnar Forbech, Langergård, Resen, Struer — samme, Højgård, Resen, Struer.
Alfred Larsen, V. Staby, Aulum — samme, St. Solds, Tvis.
46/47 Andreas Brun, Brøndum, Fjerritslev — samme, Skolegade 21³ tv., Silkeborg.
Villy Nielsen, Skave, Holstebro — samme, Mejlbj, Arden.
45/46 Reinholdt Nielsen, Touborg, Nr. Nissum — samme, De samvirkende menighedsplejers sygehjem, Brogårdsvej 36, Gentofte.
42/43 Iver Wium Pedersen, Munksgård, Asp, Struer — samme, Kappel Hovedgård pr. Lemvig.

Udgivet af

Nr. Nissum højskoles elev- og venneforening.
Redigeret af forstander A. Kristensen

M. CHRISTENSENS BOKTR. STRUER 51